

[Aksel Larson.]

gen tilsyneladende har indstillet sig på at ville anvende.

Vi har fået en mængde materiale i udvalget, og jeg finder anledning til som andre ordførere at sige, at finansministeriet virkelig i meget hurtigt tempo har skaffet os udførligt materiale til besvarelse af de spørgsmål, vi har kunnet stille til finansministeren. Jeg vil imidlertid samtidig sige — det er måske en mere almindelig bemærkning — at jeg ikke tror, at udvalgene arbejder så godt eller så rigtigt, hvis de er henvist til at skaffe sig oplysninger på den måde, at de i anledning af et stillet regeringsforslag skal stille spørgsmål til ministeren og have disse spørgsmål besvaret. Forudsætningen for at stille rigtige spørgsmål, der igen betinger, at man får rigtige og udtømmende svar, er, at man kender problemet. Ellers risikerer man at spørge ufuldstændigt eller spørge ved siden af, og så kan man risikere, hvis der er tid til det, at man skal stille 20 fortløbende spørgsmål til professoren, før man når at få det svar, man egentlig ville have.

Jeg påstår ikke, at dette altid er tilfældet, men det kan være tilfældet, og jeg vil finde det yderst rimeligt, om folketingsudvalgene tilkomper den praksis, der i øvrigt har været benyttet i adskillige tilfælde, at de selv skaffer sig oplysninger enten ved gennem ministeren eller på anden måde at få tilsendt sådanne oplysninger eller at få oplysninger ved høje embedsmænds fremmøde i udvalget eller på anden måde. Naturligvis finder jeg det rimeligt, at ministeren er til stede i udvalget, hvis hans underordnede embedsmænd, de være sig høje eller lave, er i udvalget for at afgive forklaringer, og jeg vil da heller ikke have noget imod — tværtimod vil jeg finde det rimeligt — om ministeren er til stede, hvis udvalget har samråd med andre, der kan betragtes som sagkyndige på det pågældende felt. Men jeg må altså mene, at et folketingsudvalg må have så store muligheder som overhovedet tænkeligt for at skaffe sig det helt nødvendige materiale til belysning af en sag, før udvalget afgiver indstilling til folketinget.

Nu har vi jo fået en del materiale, bl.a. har vi fået en slags memorandum fra nationalbankdirektøren, og vi har fået en

redegørelse til regeringen fra det økonomiske råds formandskab. Den sidste fik vi dog først, efter at den i 36 timer havde været dagbladene i hænde, og jeg håber ikke, at det gentager sig, at folketinget får den slags senere end dagspressen. Vi har derimod ikke fået opfyldt et løfte om et samråd med den højtærede økonomiminister, og det kunne ellers nok have været nødvendigt at få dette samråd, for det meste af det, vi har diskuteret, har jo ikke været statsfinanser, men nationaløkonomi, valutaspørgsmål, muligheden for forbrugstigninger, muligheden for lønstigning og alle spørgsmål, der står i forbindelse hermed, og det er dog vist noget, som i højere grad sorterer under den højtærede økonomiminister end under nogen anden minister, ja, det skulle da lige være den højtærede statsminister. Jeg beklager, at vi ikke har fået dette samråd, så meget mere som det havde været interessant at høre økonomiministerens kommentarer dels til nationalbankdirektørens memorandum og dels til redegørelsen fra det økonomiske råds formandskab.

Nationalbankdirektøren og formandskabet er jo ikke enige i deres vurderinger. De er navnlig uenige om, hvilke muligheder der er for at give højere lønninger i det kommende forår. Nationalbankdirektøren synes at være af den mening, at der absolut ikke må gives andre lønforhøjelser til lønarbejderne end dem, der følger af det stigende januarpristal, idet man ellers skal tilstræbe en nulløsning. Formandskabet for det økonomiske råd mener derimod, at det er muligt derudover at bevilge visse lønforhøjelser. Det ligger naturligvis ikke sådan særlig fast, men begge parter, såvel nationalbankdirektøren som det økonomiske råds formandskab, er enige om, at det ikke kun drejer sig om forbruget, men om forbrug og investering. Årsagen til, at vi har en negativ handelsbalance, og at det ikke ser for godt ud med valutabalancen, selv om vi har en stor valutabeholdning, er at søge såvel i et stigende forbrug som i investeringerne. Jeg tror, at man i almindelighed i dette land og i regering og i folketing lægger for lidt mærke til dette med investeringerne.

Ja vel, hvis investeringerne var dikteret af fornuftige økonomiske overvejelser, dikte-